

DE VRIESE & DURNEZ

DE GROTE BOZE WOLF

Leesexemplaar

Eerste druk: april 2025

© 2025, Bjorn Van den Eynde en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Omslagontwerp: Buro Blikgoed
Vormgeving: www.intertext.be

D/2025/0055/76
ISBN 978 94 6383 738 5
NUR 330, 332
THEMA FH

Ook verkrijgbaar als:
E-book: ISBN 978 94 6383 915 0
Luisterboek: ISBN 978 94 6383 909 9

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be

 instagram.com/pelckmans.be

BJORN VAN DEN EYNDE

Een
DE VRIESE
& DURNEZ
thriller

DE
GROTE
BOZE
WOLF

Ergens in het land zal een kind verdwijnen
maar niemand weet waar of wanneer

P E L C K M A N S

Voor Dione, Marie & Olivia

*Met dank aan, voor hun expertise en input
bij de opstart van de reeks De Vriese & Durnez:
Dirk Thys, kamervoorzitter hof van beroep Antwerpen
& voorzitter hof van assisen Antwerpen & Limburg
Guido Desloover, directeur Operaties FGP Brussel
Christian Winand, adjunct-afdelingshoofd
sectie Moord FGP Brussel
Ilse, sectie Moord FGP Brussel
Nadia De Groof, hoofdinspecteur BS,
afdeling Agressie FGP Antwerpen
Tristan Moreau, acteur, regisseur & auteur,
voor zijn Waalse inbreng.*

'Ik ben zo eenzaam zonder jou.'

WILL TURA

Leesexemplaar

PROLOOG

Hij had zijn zoontje wel vijf keer gezegd binnen te blijven.

Nico Bosquet was die avond ongewoon nerveus.

De twintiger trok aan zijn zelfgerolde sigaret. De brandende as kleurde rood in het donker. Zijn slecht onderhouden, oude huis ving de allerlaatste zon. Met twee gigantische elektriciteitsmasten en industriële gebouwen tegen de achtergrond was het allerminst een idyllisch plaatje. Maar Nico was het gewend hier.

Hij was geboren en getogen in Droixhe, een groezelige wijk in het noordoosten van Luik. De Rue Suzanne Clercx was twintig jaar geleden de speeltuin van hem en zijn broer, en ook toen denderden vrachtwagens al door de putten in het kapotgebroken asfalt.

Terwijl een goederentrein langzaam achter zijn huisje wegreed, kwam zijn zoontje van zeven aan het deurgat kijken.

Nico vloekte. *'Hey, qu'est-ce que je t'avais dit, Félix?'* schreeuwde hij. *'Binnenblijven! De wolven zijn op jacht!'*

Haastig schoot het jongetje weer naar binnen. *'Maman, maman!? Papa dit qu'il y a des loups!'*

Het was een legende uit de streek die Nico vaak van zijn moeder had gehoord en nu zelf aan zijn zoontje vertelde: dat 's nachts wolven naar buiten kwamen om stoute kinderen op te vreten. Het waren geen gewone dieren. Het waren gruwelijke wezens die rechtop liepen. Ze hadden klauwen waarmee ze je naar de keel vlogen. Hun tanden waren groter dan je hoofd en konden zomaar je schedel verpulveren.

Het was maar een verzinsel geweest, een kinderverhaal. Tot nu. Nico had voor het eerst in zijn volwassen leven het

gevoel dat de wolven werkelijk bestonden, buiten in de duisternis. En dat ze op de dool waren.

Hij keek op zijn smartphone naar een artikel over de verdwijning van Elize Bosquet. Het dochttertje van zijn oudere broer was nu al bijna twee dagen vermist.

Nico kon het idee niet verdragen dat zijn nichtje van amper zes die avond opnieuw niet in haar bedje zou liggen, zeker omdat hij niet eens de kans had gehad mee op zoek te gaan naar haar. Maar hij had geen keuze. Terwijl zoekacties op poten werden gezet door zijn familie en kennissenkring, moest hij de familie zaken draaiend houden.

Hij liep de asfaltweg over. Tussen tientallen autowrakken stond een ijzeren ton waarin afval verbrand werd. Aarzelend keek hij om zich heen, maar schoof dan toch het deksel opzij. Met een klap viel het in het zand. Nico duwde karton en afval aan de kant en vond eronder, zoals afgesproken, twee grote plastic zakken met doosjes erin.

De medicijnen waren afgekeurd voor de Europese markt. Dat was precies waarom de doosjes overplakt waren met stickers. Afbeeldingen van de stripfiguurtjes Robbedoes, Kuifje, de Kiekeboes en nog andere, en tekst in vier verschillende vreemde talen moesten de gebruiker straks het gevoel geven dat deze pijnstillers met een gerust geweten aan kinderen konden worden toegediend.

De gestolen afbeeldingen van de stripfiguren waren een idee van Nico's oudere broer. William was altijd al een stripfanaat geweest. Doordat de broers tweetalig waren opgevoed, met een vader uit Val-Meer, hadden ze in hun jeugd zowat elke Belgische stripreeks verslonden.

In normale omstandigheden vond Nico dit soort extra gedoe onzinnig. Waarom geld verspillen aan nieuwe stickers? In Afrikaanse en Zuid-Amerikaanse landen waren sukkels allang blij dat ze iets hadden, zelfs al was het medicatie zonder

uitleg in hun moedertaal, en al konden de bijwerkingen van de afgekeurde pillen erg gevaarlijk zijn voor de kinderen die ze innamen. Die buitenlanders moesten er niet van wakker liggen dat deze rotzooi hun kinderen ziek kon maken. Ze konden zich beter tevredenstellen met wat ze kregen.

Maar vanavond was alles anders. Met zijn nichtje dat vermist was en de wolven die op pad leken, had Nico voor het eerst in lange tijd een sentiment dat hij amper herkende.

Hij voelde hoe wroeging zijn lijf overmeesterde en duwde de zak weer in de ton. Kon hij hiermee blijven doorgaan? Of zou hij zijn tussenpersoon bellen en zeggen dat hij en zijn familie ermee kapten?

Hij wist niet of hij de smokkel van dit soort ziekmakende rommel naar het verre buitenland nog langer wilde faciliteren.

Hij maakte zich zorgen om zijn nichtje Elize en kon niet stoppen met denken aan zijn zoontje Félix, dat binnen zat. Hij mocht er niet aan denken dat hij ook gegrepen zou worden. Het schopte hem een geweten. Heel even toch.

Nico overwoog zijn broer William te bellen. Hij wilde hem vragen waar ze precies met hun zoektocht stonden en beende naar zijn woning. Met het tergend traag wegglijden van de laatste wagon van de goederentrein zag Nico voorbij de zeven sporen van het rangeerstation een schim komen aanstrompelen. Ze was niet groter dan een meter twintig en zwalpte over de stenen.

'*Putain de merde!*' vloekte Nico, terwijl hij langs zijn huisje liep. 'Chérie?' riep hij naar binnen. 'Heb jij Félix bij jou? Hou hem binnen! En bel de 112!'

Het meisje stuikte van pure vermoeidheid neer op haar blote knieën. Ze snikte en bibberde van de kou.

Zonder goed te kijken of er een trein aan kwam, spurtte Nico over de sporen. Zelfs van ver had hij het goed gezien. Het was zijn nichtje.

‘Elize? Elize!’

Totaal uitgeput zakte het kind op haar rug op de stenen. Nico kon amper geloven wat hij zag. Iemand had haar een wit jurkje aangedaan met een rode boord. Haar haren waren bij elkaar gebonden met een rood strikje, boven op haar hoofd. Haar donkere lokken waren opvallend geel geverfd.

Zijn gedachten schoten naar de medicamenten die in de ton op hun terrein lagen. Elize zag er net zo uit als een van de stripfiguurtjes op de afgekeurde doosjes.

‘Hé, rustig maar’, suste hij haar. ‘Er komt hulp. Ik ben er. Alles komt goed.’

Even stakte zijn adem. Elize had een onbedrukt vel fotopapier in haar hand. Achterop stonden in potlood gekraste woorden. Rode vingerafdrukjes ontsierden de glanzende voorkant.

‘Fuck!’ Nico probeerde haar te ondersteunen, starend naar haar bizarre uiterlijk. ‘*C’est quoi ce bordel?*’

Hij voelde vocht in Elizes handpalm en keek geschrokken naar zijn eigen, rode vingertoppen. Pas toen hij zijn nichtje op haar zij draaide, zag hij dat het meisje drie diepe sneden in haar bovenarm had. Ze bloedde tergend langzaam dood. De druppels gleden langs haar vingers op het bekraste fotopapier en over haar nieuwe jurkje.

‘Hé? Kom helpen!’ schreeuwde Nico richting zijn huis. Uit alle macht probeerde hij Elizes open wonden dicht te duwen. ‘Kom naar hier! Kom me godverdomme helpen!’

Hij kon de aanblik amper bevatten. Dit was niet zomaar Elize, met een wit jurkje en een rode strik, die hij voor zich had. Het was Wiske, het stripheldinnetje, dat in zijn armen lag te sterven.

Precies bij de vijver van de terril in Waterschei pompte Marjolein de laatste krachten uit haar spieren. De joggingshort die ze droeg, plakte aan haar bezwete benen. Haar koolzwarte, lange haar was deels uit haar paardenstaart geglipt en kleefde tegen haar wangen. De avondlucht was koel en vochtig.

Ze knipperde met haar ogen. Voorbij de ongerepte natuur en de verlaten spoorlijn tussen Ter Heide en Zwartberg zag ze de eenzame mijntoren van haar geboortedorp boven de bomen uitsteken. Het was het beeld van haar jeugd. Ze zag zich nog met haar grootvader en grootmoeder rond deze waterplas wandelen. Ze hoorde hem nog levendig vertellen over de tijd dat hij vanuit Italië naar België emigreerde om in de mijnen te komen werken.

Marjolein steunde met haar handen op haar knieën. Wild ging haar borst op en neer. Ze hapte piepend naar adem. Ze was weer te diep gegaan.

In haar draadloze oortjes gonsden de klanken van haar *Tien Om Te Zien*-playlist. ‘Eenzaam zonder jou’ van Will Tura klonk in haar oren. Het bracht haar naar de tijd dat ze met haar zusje Emma in de sofa naar de televisie staarde.

Toen was Joris, haar vader, nog gewoon haar lieve papa, een gewaardeerd rechercheur... en geen oplichter, moordenaar of kinderverkrachter.

Marjolein sloot haar gifgroene ogen en probeerde haar gedachten stil te leggen. Opnieuw zag ze het monsterlijke waanbeeld dat haar verbeelding haar opdrong: haar vader die een kind van twaalf verkrachtte. Alle twijfels maakten haar

gek. Ze zorgden ervoor dat Marjolein 's nachts wakker werd door paniekaanvallen. Ook nu hyperventileerde ze.

De ooit voor haar 'superlieve papa' verdiende het niet dat zijn naam zwart werd gemaakt. Tenzij het de waarheid was. Ze wist niet of de informatie klopte die de onbekende 'Gabriël' haar met foto's en berichten had proberen te geven.

Met brute stappen kwam Marcus over het grind tot bij de bank naast Marjolein gelopen. Hij veegde het zweet van zijn glanzende, zwarte huid en glimlachte breed.

'Verdomme, *kleine*. Gaat het een beetje, zeg?' Hij steunde op haar schouder. 'Ze zal eens een sprintje trekken!'

'Je bent ook niks gewoon.' Ze stak haar tong naar hem uit. 'Misschien ben je gewoon een beetje lui geworden.'

'Hé, oppassen met die grote mond. In de ring maak ik je nog altijd af. Zonder moeite!' Hij balde zijn vuisten en deelde speels een paar tikken uit.

Marjolein deinsde achteruit, veegde de lokken uit haar gezicht en blokte zijn plaagstoten af. Ze zag haar kans en mepte stevig tegen zijn gespierde borstkas.

'Ah!' glimlachte ze. 'Nu hoor ik je niet meer lachen, hè!'

Hij grijnsde, veinsde een stoot met rechts, en tikte haar met zijn linkerhand hard tegen haar slaap. Marjoleins hoofd sloeg opzij en haar oortje viel op de grond.

Marcus schrok. Zijn hand kwam steviger aan dan verwacht. 'O, woeps. Eh... Sorry.'

'Oké, dat was er niet naast', zei ze onder de indruk. 'Dat voel ik morgen nog.'

'Je was even uit je dekking.' Hij keek naar zijn hand, de grote schuldige. 'Het zal meevallen. Maar, eh, hou je wel je zweet bij?' Hij veegde zijn knokkels af aan de zijkant van haar short. 'Je stinkt, *kleine*.'

'De geur van zweet.' Ze rook ostentatief onder haar oksel. 'Heerlijk, toch?'

Hij bukde, raapte haar oortje op en reikte het haar aan. Net voor ze het kon pakken, omsloot hij het met zijn vuist en stopte het in zijn oor. 'Will Tura? Eenzaam zonder jou?'

Wat gegeneerd voelde ze haar wangen kleuren. 'Kom, geef terug.'

'Hoe gaat die tekst ook weer? *Ik ben zo eenzaam zonder jou. Niets kan me binden bij mijn vrienden.*'

'Marcus! Geef. Terug.' Ze greep naar zijn oor, maar hij duwde haar naar achteren. 'Kom, gast!'

'Is het je persoonlijke playlist? Het zegt iets over jou. Last van eenzaamheid?'

Ze keek hem onpeilbaar aan.

'Wat is er eigenlijk? Normaal vertel je altijd over je werk, maar je hebt nog niks gezegd over die Piranha-case in Gent. Je had die toch opgelost?'

'Natuurlijk.' Ze wilde doorlopen. 'Kom.'

'Zit je ergens mee? Je praat amper tegen mij. Ik zie dat je je afsluit.'

'Wie zegt dat? Psycholoog Marcus? Knap, hoor.'

'Mijn grootmoeder zei altijd: als je nooit iemand vertrouwt, dan ga je eenzaam dood.'

'Gezellig omaatje heb jij.'

'Maar ze had wel gelijk. Geef het maar toe.'

Marjolein aarzelde. Zelfs haar beste vriend durfde ze niet te vertellen over de vuile geruchten die ze over haar vader had opgevangen. Waarom zou ze ook? Ze wist niet eens zeker of ze correct waren.

'Marjolein? Ik dacht dat we vrienden waren. Als je ergens mee zit... wil je het dan vertellen? Alsjeblieft?'

Zijn blik loste haar niet. Hij keek dwars door haar heen. Zoals altijd.

'Of vertrouw je mij niet?' vroeg hij.

Het deed haar pijn. Natuurlijk wel. Toch zweeg ze.

‘Marjolein, zeg wat er scheelt of ik word kwaad.’ Hij klonk lief en kwetsbaar. ‘Als je blijft? Kom op, vertrouw je me of niet?’

Ze wendde haar blik af. Er was niemand meer bij wie ze zich op haar gemak voelde, behalve Marcus. Hij was meer dan zomaar een jeugdvriend. Ze wilde hem niet buitensluiten, niet uit haar leven weren.

Ook Marcus had in zijn leven al zoveel met haar gedeeld. Ze kon geen gesloten boek blijven voor hem.

Ze wist dat ze niet kon zwijgen. Maar ze vond het verschrikkelijk wat ze hem moest vertellen.

Kon ze de woorden wel over haar lippen krijgen? Alle alarmbellen in haar hoofd gingen af. Ze zou ook hem kwijtraken.

2

Veel te lang bleef het stil. Marjolein had zin om een potje te janken. Nu ze bij de vijver van de terril stond, tegenover haar beste vriend, voelde ze zich weer een klein kind van vijf.

Ze vreesde dat ook Marcus ooit te weten zou komen wie haar vader werkelijk was. Een crimineel. En niet zomaar een misdadiger.

Een monster.

Ze wilde niet dat Marcus ooit zou zien wie zij werkelijk was. De leugenachtige, onbetrouwbare dochter van die crimineel.

Marcus veegde zweetdruppels van zijn voorhoofd en gaf Marjolein haar oortje terug, dat hij van de grond had opgeraapt en waarmee hij haar muziek had beluisterd.

‘Weet je, laat al maar’, doorbrak hij de gespannen stilte. ‘Laat het gewoon zo.’

Zijn woorden sloegen haar even uit het lood. Snel propte ze het oortje weer in haar achterzak.

‘Zeg en, eh...’ Hij deed nonchalant. ‘Heb je nog contact met die Waal?’

‘Wat?’ Ze schamperde. ‘Welke Waal?’

‘Allez, kom. Niet dom doen. Die collega van jou, van de Federale Gerechtelijke Politie. Die flik uit Brussel. Daar had je toch een klik mee?’

‘Wie? Met Nathan? Echt niet. Het is en blijft een FGP’er. En dan nog een Waal ook.’

‘Yeah, right.’ Marcus grinnikte hardop. ‘Oké dan. Ik geloof je. Echt.’

‘Tja, dat zeg je alleen wanneer je mij net niet gelooft.’

'Exactamundo.' Hij glimlachte.

Marjolein woelde opnieuw door haar haar en voelde haastig aan haar neuspiercing. Verdomme, ze leerde die tic maar niet af. Maar Marcus raakte haar precies daar waar het pijn deed.

Marjolein wist dat ze Nathan nodig had. Ze moesten samen onderzoeken of haar vader, Joris De Vriese, lid was van Les Sept d'Or, een criminele organisatie van hooggeplaatste politici en gezagsdragers. Ze moesten onderzoeken of Joris de onbekende Nummer 7 was, die deelgenomen had aan een gruwelijke kinderverkrachting. Of Joris, als Nummer 7, Jerome Durnez vermoord had.

Nathans vader...

Een gevoel van paniek overspoelde Marjolein opnieuw. Het kon niet dat haar vader destijds Nathans vader de keel afgesneden had. Dat mocht niet.

Het zou haar en Nathan voorgoed uit elkaar drijven. Geen wonder dat hij aan Marjolein twijfelde. Dat hij haar haatte.

Hij had de foto's ook gezien waarop Joris De Vriese bij een gezelschap van Les Sept d'Or stond. En ook hij wilde koste wat kost weten wie hun geheime leider was. Nummer 7.

Joris De Vriese?

Marjolein wist niet hoe haar leven verder moest als die geruchten werkelijkheid waren. Ze wist niet hoe ze met zichzelf verder moest. Ze mocht er niet aan denken dat haar herinneringen aan haar vader één grote leugen zouden zijn. Een criminele leugen.

Het geluid van een naderend voertuig trok haar weer naar de realiteit. Ook Marcus keek verbaasd naar de patserige beige Mercedes-Benz EQS, die over het wandelpad kwam aangereden.

'Zo'n klootzak met een dikke bak', mompelde Marcus. 'Mag die hier eigenlijk wel rijden? Nee, toch.'

Het portier aan de passagierskant klikte open. Hoofdinspecteur Peter Saelens van de FGP Brussel stak zijn kale hoofd boven het dak van de wagen uit en glimlachte.

‘Ah. Gevonden. Dat is lang geleden, Marjolein.’

‘Serieus?’ zei ze droogjes. ‘Niet lang genoeg.’

Aan de bestuurderskant verscheen het hoofd van Imran Demirel. Saelens’ Turkse rechterhand keek Marjolein eerder verontschuldigend aan.

‘Sorry dat ik stoer’, zei Saelens. ‘Maar ik heb je nodig. Nu.’

‘Nu?’ Ze wees naar haar bezwete kleren. ‘Het komt niet echt uit.’

‘Ik heb een vervelende zaak op mijn bord gekregen. En ik heb je nodig. En jou niet alleen.’ Saelens klikte het achterportier open. ‘Kom je?’

Marjolein voelde zich onzeker worden. Ze glimlachte kort naar Marcus om afscheid te nemen en stapte dan toch maar in.

‘Sorry’, zei ze nog. ‘Forceer je niet met het lopen.’

Marcus hield zijn hand op. ‘Oké. Hoor ik je snel?’

Ze knikte en plofte neer op de achterbank. Ze vond nog even Marcus’ blik toen de wagen vertrok.

Het enige voordeel aan deze situatie was dat ze Marcus’ kruisverhoor niet langer hoefde te doorstaan. Het nadeel was dat het verleden haar sneller zou inhalen dan ze gehoopt had.

Ze was niet klaar voor de ontmoeting die zou volgen.

3

Marjolein knipte het licht in de woonkamer aan. Haar mijnwerkershuisje in de Nijverheidslaan had de gezelligheid niet meer van toen haar ouders er met hun vijf kinderen woonden.

Saelens veegde ostentatief de zolen van zijn gelakte schoenen af aan de deurmat. Hij wees naar de helm met werklamp die onder een oude foto met een groep mijnwerkers lag.

‘Is die nog van je grootvader geweest?’

‘Dat zul jij wel weten.’ Marjolein pulkte haar bezwete haar van haar slaap. ‘Je hebt dat vroeger ook al eens aan mijn vader gevraagd, zeker?’

‘Bedankt dat we even naar hier mogen komen’, zei Imran, die hun teamleider naar binnen volgde. ‘Het zal niet lang duren.’

‘Kan ik me eerst nog even douchen?’ vroeg ze.

‘Nathan zal hier dadelijk zijn.’ Saelens keurde haar kort van top tot teen. ‘Hij zal je al in slechtere staat hebben gezien dan dit, nee?’ Hij grinnikte, maar hield meteen in toen Marjolein hem een vlamme blik toewierp.

Imran liep door naar de woonkamer. Marjolein wilde volgen, waarop Saelens haar bij de schouder tegenhield.

‘Sorry. Flauwe grap. Ik ben echt heel blij dat ik je weer zie. Hoe gaat het?’

‘Hoe zou het moeten gaan?’

Saelens knikte. ‘Oké, geen smalltalk dan.’

‘Het is niet omdat je mijn pa en ma goed gekend hebt en nu mijn huis binnen komt vallen, dat je sentimenteel moet beginnen doen.’

‘Ik weet het niet, Marjolein. Mag ik niet een beetje bezorgd zijn?’ Hij boog dichterbij. ‘Vind je dat zo raar?’

‘Van een vreemde?’

Ze zag dat ze Saelens met haar woorden raakte. Hij had zich altijd extra over haar ontfermd. Ooit had hij zich laten ontvallen dat zij voor hem als de dochter was die hij nooit had gehad.

Ze stelde zich de vraag waarom hij haar dan zo’n lange tijd in de steek had gelaten. Toen ze jonger was. Een tiener op de dool.

‘Ik wil op een rustig moment nog eens met je praten.’ Saelens oogde ongewoon onzeker. ‘Over vroeger. En over je vader. En...’

Met een slag ging de voordeur verder open. Nathan verscheen in de hal en ving onbedoeld Marjoleins blik.

Ze deed in een reflex een stapje achteruit, keek naar nergens en niemand, en kruiste haar armen voor haar zwetevrije lijf.

Ze wist wat hij nu dacht. Hij zag de dochter van een moordenaar staan... de moordenaar van zijn eigen vader.

Dat Marjolein zo lang gezwegen had over alles wat ze wist over Les Sept d’Or, en dat Joris De Vriese mogelijk de onbekende leider van die groepering was, had er stevig in gehakt. Ze had Nathan natuurlijk meteen moeten zeggen dat haar vader misschien een verkrachter en een moordenaar was. Ze had hem moeten vertellen dat ze van een onbekende foto’s en berichten had gekregen waarin haar vader zwart werd gemaakt.

Haar zwijgen had het vertrouwen tussen hen voorgoed beschadigd.

Marjolein vervloekte zichzelf. Hoe naïef was ze geweest er niet aan te denken dat ‘Gabriël’, haar onbekende tipgever, ook aan Nathan de bezwarende foto’s kon bezorgen?

Nu was in zijn hoofd ook Marjolein een leugenaar.
'*Super. C'est bien ici, la petite sauterie?* Het feestje is hier?'
Nathan keek koeltjes rond. 'In Waterschei, bij de De Vrieses, van alle mogelijke plekken...'

Marjolein wist geen antwoord te verzinnen. Ze voelde zich in Nathans bijzijn onwijs ongemakkelijk en dom. Onbewust voelde ze met haar vinger opnieuw aan de piercing in haar neus. Verdomde tic.

'Bon. Kunnen we voortmaken?' Hij wong zich tussen haar en Saelens naar binnen, zonder hen een blik te gunnen. 'Ik heb nog meer te doen.'

4

Marjolein stond in het deurgat en keek haar woonkamer in. Saelens zat aan tafel, met Imran aan zijn zijde. Nathan ijsbeerde achter hen.

Het was absurd de drie heren in haar huis te zien, onder het zwakke licht van een lustertje.

Nathan had de moeite niet genomen iemand een hand te geven of hen deftig te begroeten. Hij wilde het liefst zo snel mogelijk weer vertrekken.

Ze bracht ongemerkt haar neus wat dichtter naar haar borst. Stonk ze werkelijk zo hard naar zweet als Marcus had gezegd?

Heel kort bekeek Nathan haar van boven tot beneden, waarschijnlijk verbaasd door haar slordige outfit. Ze had beter kunnen doen dan joggen in een afgewassen Samson-T-shirt.

Hij wreef over zijn smalle gezicht en ongeschoren wangen, en zo ook even langs zijn donkere ogen.

‘Bedankt dat jullie tijd konden maken.’ Saelens keek naar Marjolein. ‘Nu ja, niet dat jullie veel keuze hadden.’

Hij legde een foto van een meisje met donker haar op tafel. Ze leek een jaar of zes. ‘Dit is Elize Bosquet. Zij verdween een paar dagen geleden in een park in Stokkel, in een wijk in de Brusselse rand, toen ze daar ging wandelen met haar grootmoeder. De vrouw verklaarde dat ze werd neergeslagen en dat het meisje werd meegesleurd door een onbekende.’

Bij het uitspreken van de achternaam merkte Marjolein dat Nathan diep zuchtte. Nog net iets nerveuzer volgde ze de briefing.

‘Ongeveer achtenveertig uur later, bij valavond, dook Elize weer op in haar geboortestreek, in Droixhe bij Luik.’

Nathan vloekte binnensmonds. Ook dat ontging Marjolein niet.

‘Het ontvoerde meisje had een stuk wit papier bij zich. Een blanco foto. Alsof het beeld niet ontwikkeld was.’ Imran toonde een digitaal beeld van het bewijsstuk. ‘De rode vlekjes die je ziet, dat zijn vingerafdrukken van Elize.’

‘Fuck!’ Marjolein aarzelde. ‘Bloedde dat kind zo hevig?’

Saelens knikte en nam een nieuwe foto. ‘Pas op. Het is, eh, nogal heftig.’ Hij schoof de stukken voor zich uit. ‘Elize had diepe snijwonden op de achterkant van haar armen.’

Nathan deinsde even achteruit bij het zien van de wonden op een detailbeeld. De huid van het meisje was onzorgvuldig opengesneden, waardoor het bloed over haar armpjes was gedruppeld.

‘De dader wilde dat Elize langzaam zou doodbloeden. Blijkbaar had ze stevige hoeveelheden bloedverdunners toegediend gekregen. De wonden zouden niet stollen. Als ze niet op tijd gevonden was, was ze nu dood.’

Marjolein blies onrustig uit en voelde haar hart gejaagd pompen. Ze begreep niet dat iemand tot zulke gruwelijkheden in staat was, met een kind dan nog.

‘De spoedartsen verklaarden achteraf dat ze zoiets nog nooit hadden meegemaakt.’ Saelens zocht naar woorden. ‘Ze hebben hemel en aarde moeten bewegen om het bloeden te stelpen en de kleine Elize erdoor te halen.’

‘Fuck... Fuck!’ Marjolein wreef over haar gezicht, zodat ze het beeld niet meer hoefde te zien. ‘Wie doet zoiets ongelooflijk misselijk?’

‘En waarom met dat ene kind?’ merkte Nathan fijntjes op. ‘Dat is de belangrijkste vraag.’

‘De Bosquets zijn geen onbekenden voor het parket en de

politiediensten.’ Saelens legde nieuwe dossiers open op tafel. ‘De familie van Elize kwam al in aanraking met de politie. Hooliganisme, vechtpartijen, maar evengoed straatcriminaliteit, inbraken, heling, autodiefstal... Geen heilige boontjes.’

‘Dus de dader is iemand die wraak wilde nemen. Simpel.’ Nathan keek op zijn horloge en nam zijn autosleutel uit zijn achterzak. ‘Dit is een gruwelijke, maar logische zaak, denk ik. Een van de vijanden van die criminele familie Bosquet wilde vergelding. Ze hebben het dochtertje van een van hen gepakt en toegetakeld om hen flink te laten schrikken. Laat de lokale daarop werken.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Of de FGP van Luik. Niet die van Brussel, juist?’ Hij liep de kamer uit. ‘*À la prochaine. Enfin, j’espère que non. Bye bye.*’

‘Niet zo vlug.’ Saelens stond op en wierp Nathan een vlamme blik toe. ‘Ik zal wel beslissen wanneer mijn briefing voorbij is.’

Nathan hield gespeeld verontschuldigd zijn handen op en slenterde weer naar binnen. Hij ritste met zijn lijf langs Marjolein, die zich ongemakkelijk tegen de deurpost verzette.

‘Elize Bosquet werd niet zomaar teruggevonden. Haar ontvoerder had haar andere kleren aangedaan en haar haar geverfd.’ Hij legde een foto op tafel, deze keer eentje waar de teruggevonden Elize helemaal op stond. ‘Aan wie doet dat meisje jullie denken?’

Nathan keek vragend naar de foto.

Marjolein was dichterbij gekomen en vloekte omdat zij het beeld wel herkende.

‘Wiske’, zei ze. ‘Elize is Wiske.’

‘*Hein, qui? Qu’est-ce que tu racontes, bordel?*’ Nathan keek haar geprikkeld aan. ‘Hoe moeten we haar kennen?’

‘Elize is verkleed als een stripfiguur. Het meisje uit *Suske en Wiske*.’ Marjolein liep naar de kast, trok er een stripalbum uit en gooide het op tafel. ‘Zeg nu zelf.’

De gelijkenis was treffend.

‘Merde!’ Nathan knikte. ‘In haar armen snijden... Het meisje verkleden... Haar voor de rest van haar leven traumatiseren... Dit is echt een zieke boel.’

‘En we vrezen dat dit niet het einde van het verhaal is.’ Saelens gebaarde naar Imran om hem het juiste materiaal aan te reiken. Aarzelend legde hij een afdruk van het gefotografeerde bewijsmateriaal voor zich. ‘Als je dacht dat je alles al gezien had...’

Marjolein slikte toen ze het bewijsstuk zag. ‘Fuck, dit is echt slecht nieuws.’ Ze had moeite met ademen. ‘Fuck. Fuck dit!’

5

Het bewijsstuk in het midden van de tafel had alle vier de teamleden stil gekregen. De luster erboven had er met een smalle lichtbundel een schijnwerper op gericht.

Het was het stuk fotopapier dat met rode vingerafdrukjes was bezaaid, maar nu van de achterkant bekeken.

‘Zoals we al zeiden, had de ontvoerde Elize een blanco foto bij zich toen ze werd teruggevonden. Maar op de achterkant heeft de dader een boodschap geschreven. Gekrast in potlood.’

Marjolein boog net als Nathan dichterbij het bewijsstuk. De grijze krabbels waren ook op de achterzijde omringd met rode bloedvlekjes van het slachtoffer. De potloodstrepen waren met scherpe halen op het papier gezet door haar ontvoerder.

À dans deux jours, pour la suite de la fête.

Le Loup

Marjolein herlas verbijsterd de handgeschreven tekst. ‘*Tot over twee dagen, voor het vervolg van het feest.*’ Dan zocht ze oogcontact met Nathan. ‘Getekend door... *de Wolf?*’

‘Wat voor feest?’ vroeg Nathan. ‘Was Elize Bosquet verminken nog niet genoeg?!’

Saelens knikte ongerust.

‘Wat volgt er dan nog? Nog meer folteringen van kinderen?’ Nathan sloeg gefrustreerd op de tafel. ‘En wie noemt zichzelf in godsnaam “de Wolf”?’

‘We kunnen dit maar beter serieus nemen’, zei Saelens.

‘Als je ziet hoe Elize was toegetakeld... Een kind van zes, verdorie.’

‘Jullie denken echt dat er nog kinderen gevaar lopen?’ vroeg Marjolein. ‘Dat kan toch niet? En... en wie dan? En waar? En wanneer?’

‘Dat wordt gokken.’ Nathan vloekte. ‘We kunnen toch niet heel het land in de gaten houden?’

‘Verdomme!’ Marjoleins stem sloeg over. ‘Is er nog één kind veilig in Luik? Of in dit land? Waar moeten we beginnen?’

‘We hebben gelukkig wel iets.’ Saelens knikte naar Imran, die een laptop op de tafel openklapte. ‘Op bewakingsbeelden is te zien dat de nacht voor de ontvoering van Elize Bosquet een gemaskerde persoon het huis van haar ouders in de gaten hield.’ Hij wees naar het voortuintje, waar een onherkenbaar individu tussen de planten sloop. ‘Het huis op de beelden is eigendom van William Bosquet. Hij is de vader van Elize en de oudste van twee broers.’

Imran klikte het scherm weg en opende een ander videobestand.

‘Dit is dan weer het huis van Williams jongere broer, Nico Bosquet.’ Saelens wees naar het terrein met autowrakken en rotzooi dat op de achtergrond te zien was. Ook daar was bij nacht heel kort een gemaskerde persoon te zien. ‘Kijk... Zie je hem?’

‘Shit.’ Marjolein boog dichterbij. ‘Denken jullie dat dat twee keer dezelfde is?’

‘Twee keer... onze Wolf?’ vroeg Nathan.

‘We denken dat zowel het huis van de oudste als dat van de jongste broer Bosquet in de gaten werd gehouden. Door de ontvoerder, ja.’ Saelens legde uitgeprinte beelden van een bewakingscamera van een parkje in Stokkel, bij Brussel, op tafel. ‘Dochtertje Elize, van William, ging op de dag van haar ontvoering samen met haar oma op bezoek bij familie in

Stokkel. Normaal zou haar neefje Félix, het zoontje van Nico Bosquet, erbij zijn geweest. Dus, ja. Als we weten dat dat ventje niet mee is gegaan omdat hij ziek was en Elize op dat moment ontvoerd werd...

‘... dan denken jullie dat die kinderen eigenlijk allebei ontvoerd moesten worden?’ Marjolein trok het stripalbum naar zich toe. ‘Was dat het initiële plan van de dader? Neef en nicht? Félix en Elize.’

‘Suske en Wiske’, knikte Saelens. ‘Onze dader wilde twee kinderen. Niet een.’ Hij tikte op de blanco foto, die op de achterkant beschreven was. ‘En daarom is het feest nog niet voorbij.’

‘Geen Wiske zonder Suske.’ Marjolein knikte bang. Ze bekeek de twee getekende figuren op de cover van het stripalbum.

‘Dus het zoontje van Nico Bosquet loopt gevaar, Félix is de volgende, *denken* jullie.’ Nathan schoof de foto’s op de tafel naar achteren. ‘Laat dat kind dan in de gaten houden. Zo moeilijk is dat toch niet? Zet een combi van de lokale voor de deur.’

‘Maak je geen zorgen. Dat is al lang geregeld. Twee stuks zelfs.’ Saelens wreef geruststellend over Marjoleins arm. Hij merkte dat ze nerveuzer ademde en dat het album tussen haar vingers trilde. ‘We gaan dit niet nog eens met een kind laten gebeuren. Simpel. Niet meer.’

‘Wat is dan de bedoeling van dit alles? Van ons naar hier te halen?’ Nathan wees om zich heen. ‘Zorg er gewoon voor dat je die dader pakt! Voor er opnieuw een kind verdwijnt!’

‘Daarom zijn jullie hier.’ Saelens keek naar Nathan en Marjolein. ‘Ik zou willen dat jullie de lokale bijstaan, en ervoor helpen zorgen dat de kleine Félix zeker niet ontvoerd wordt.’

‘Wij tweeën? Naar Luik?’ Nathan lachte hardop. ‘Dat heeft toch geen zin... dat wij ons ook nog een beetje gaan bemoeien?’

Daarbij, het is onzin! Alsof die ontvoerder, die Wolf, ooit nog terugkeert naar Luik met zoveel blauw op straat!

Marjolein hakkelde. Het idee met Nathan naar Luik te moeten rijden, die avond nog, kwam voor haar te onverwacht. 'Ik weet het ook niet', zei ze. 'Die dader zal Félix toch nooit meer durven grijpen als er politie is? En dit is toch sowieso geen job voor de FGP van Brussel? Dit is voor de federale van Luik.'

'Ik heb het dossier naar mij toe kunnen trekken', zei Saelens tevreden. 'De ontvoering gebeurde in ons arrondissement. Daarbij, wij zijn de enigen die werkelijk nationaal werken, via het parket van Brussel.'

'Dan nog.' Nathan zuchtte. 'Ik vind het heel erg wat er met dat kindje gebeurd is. Het moet verschrikkelijk zijn voor Elize, maar... ik ben geen oppas. En al zeker niet van de kleine van een criminele familie.'

'Kom, zeg, Saelens. Waarom moeten wij gaan?' vroeg Marjolein. 'Dit is niet gebruikelijk.'

'Jullie gaan niet om louter bescherming te geven.' Saelens keek kort naar Imran, voor hij zich weer tot Nathan en Marjolein richtte. 'Jullie, eh, jullie twee hebben een bijzondere opdracht, waar niemand buiten de vier mensen in deze kamer over mag horen.' Hij telde op zijn vingers. 'Het parket niet. De onderzoeksrechter niet. De collega's niet. Niemand. Hebben jullie dat goed verstaan?'

'Wat? Maar... Waarom niet?' Marjolein keek om zich heen. Dat hun team in haar kleine woonkamer in Waterschei was, gaf haar plots het gevoel dat dit erg clandestien was. 'Waarom mogen alleen wij dit weten?' Ze sloot haar ogen, wist al hoe laat het was. 'Fuck dit weer.'

'Ik brief jullie nog wel.' Saelens glimlachte. 'Pak een douche. Schiet wat comfortabels aan. Ik laat Luik weten dat jullie onderweg zijn.'

6

Het stond in de krant naast een foto van Elize Bosquet.

Les loups déchaînés?

Het kon niet anders of een agent had informatie over het dossier van Elize Bosquet aan de pers gelekt. Iemand had een journalist verteld over de blanco foto die Elize bij zich had gehad en de tekst die achterop stond.

À dans deux jours, pour la suite de la fête.

Le Loup

Het kleinste kind kon zich er wat bij voorstellen. *Tot over twee dagen, voor het vervolg van het feest. De Wolf*

De journalist had het slim gespeeld. Zonder de volledige waarheid prijs te geven had hij gehint op wat hij wist. Hij had een bekend kinderverhaaltje uit de regio rond Droixhe en Luik, over wolven die na valavond op stoute kinderen jagen, gebruikt als een metafoor voor de verdwijning van Elize. De gruwelijke verwondingen waarmee het kind werd teruggevonden, had hij toegeschreven aan een 'ontketende wolf'.

Un loup déchaîné.

De legende van de Wolf was werkelijkheid geworden. Want wie anders dan een monster kon verantwoordelijk zijn voor de misselijkmakende manier waarop een onschuldig kind was toegetakeld?

Het zinnetje in het artikel was vetgedrukt.

Het kon niet anders dan dat de wolven ontketend waren. Zo schreef de journalist het. In die precieze bewoordingen.

En dat deed één iemand heel veel deugd.

Twee handen grepen de krant vast en vouwden ze dicht.

Geronnen bloed van Elize zat nog op zijn huid, druppels bij zijn polsen en onder zijn nagels.

Het waren de handen van degene die zichzelf 'de Wolf' had genoemd, *Le Loup*, en die Elize een paar dagen geleden gegrepen had. Hij had haar veel te veel bloedverdunners toegediend en slechts even gearzeld voor hij haar huid had opengereten.

Hij had geweten dat Elize zou blijven bloeden tot ze doodging... tenzij iemand haar hielp.

Hij had haar een kans gegeven. En ze leefde nog.

Volgens de krant kende niemand de identiteit van de ontvoerder, had niemand maar een half idee wie achter deze daden kon zitten. En dat moest ook. Anonimiteit was zijn grootste goed. Mensen mochten raden of 'het monster' een man of een vrouw was, jong of oud.

De Wolf bekeek het opgedroogde bloed op zijn handen nu anders. Zijn lichte haartjes waren een vacht geworden. Zijn nagels waren niet meer fijn of elegant maar beestachtig. Hij was geen mens meer, maar een ongrijpbare gedaante geworden.

Een bron van angst voor veel mensen.

Hij nam een stukje papier en vroeg zich af of hij een nieuwe boodschap de wereld in zou sturen, maar legde zijn pen weer neer. Het was te vroeg. Het werk verre van compleet.

Gefrustreerd keek hij naar een foto die hij van Elize Bosquet had gemaakt, netjes in haar witte jurkje met de rode rand, haar haar blond geverfd en een strikje erbovenop.

Wiske.

Hij had haar gedwongen stil op de vloer van zijn atelier te blijven liggen. Ze was te bang geweest om ook maar een kik te geven.

Op grote vellen wit papier had de Wolf geprobeerd om naast zijn Wiske ook de contouren van Suske te tekenen, maar

het resultaat was allesbehalve bevredigend geweest. Eigenlijk sloeg het nergens op.

De Wolf wist wat hem te doen stond. Het zou de volgende dag opnieuw de kranten halen. Hij kon de vetgedrukte titels al voor zich zien.

Les loups ont de nouveau été déchaînés cette nuit.

De wolven zijn weer ontketend vannacht.

De Wolf droomde ervan dat hij straks Félix Bosquet in zijn handen zou houden.

Niets of niemand zou hem tegenhouden. Geen Wiske zonder Suske.

Hij pakte een mes uit zijn lade, controleerde of het snijvlak scherp genoeg was en knipte het licht boven zijn werkbank uit.

7

Marjolein deed haar na de douche nog klamme haar in een paardenstaart. Nathan had de wagen op de kade bij de Maas gezet en staarde over het water naar de laagstaande zon. Het water flakkerde oranje.

Hij had haar de hele rit van Waterschei tot in Droixhe geen blik gegund, alsof ze een gestraft, in de hoek gezet kindje was. Hij had zelfs geen woord tegen haar gezegd. Tot nu.

'Le soleil se couche.'

Ze aarzelde even, likte haar droge lippen en fronste om zijn cryptische woorden. 'En wat wil je daarmee zeggen?'

'Verdomme, Marjolein. Ik dacht dat je Frans beter was?' Hij sloeg zijn portier dicht. 'Zonsondergang.' Hij controleerde zijn smartphone. 'Over vijftig minuten is ze weg.'

'En dan?'

Hij gromde, trok het dossiermapje uit haar handen en klapte het open. '*J'ai affaire à un amateur, ou quoi?*' Hij nam het verslag van de politie uit Stokkel erbij en nam de stukken over de ontvoering van Elize Bosquet. 'Heb jij dat pv nu nog niet gelezen?'

'Jawel. Heel snel. Maar er zijn superveel stukken. En hoe lang hebben we gereden? Amper een halfuur of zo?'

'Ik heb hier verdomme meer uit geleerd in de tijd dat "*madame*" in de douche stond dan dat je zelf hebt gelezen tijdens onze hele rit naar hier!'

'Ik word gemakkelijk misselijk in de auto, dat weet je goed genoeg!' Marjolein trok het dossier uit zijn handen. 'En ga je de eikel blijven uithangen, of ook nog eens een paar minuten normaal doen?!'

‘Natuurlijk, geen probleem. Normaal doen. Ik vind het perfect “normaal” dat jij rustig in je badkamer hangt en daarna in de auto niet eens deftig dat dossier leest omdat je dan gemakkelijk “misselijk” wordt. Ik zou niet willen dat je jezelf uitput of zo. Of kotst op onze dossiers. Stel je voor!’ Hij wees naar haar vingers. ‘O, en pas op dat je je nageltjes niet breekt. Het is een harde kaft.’

‘Fuck off, Nathan. Fuck you. En help me een beetje! Wat is er aan de hand met die zonsondergang?’

‘Imran heeft het verloop van de ontvoering van Elize bestudeerd. En hij maakte een paar interessante bedenkingen.’

‘Eh... Ja, en?’

‘We hebben geen beelden van de ontvoering van Elize zelf, maar we hebben wel beelden van twee verschillende bewakingscamera’s op de route die Elize en haar oma aflegden in Stokkel. Er is een reeks beelden van vlak voor de ontvoering, en een reeks beelden van vlak na de ontvoering.’ Nathan toonde het verslag in het dossier. ‘Elize en haar oma werden eerst samen gefilmd door een bewakingscamera van een herenhuis bij een park in Stokkel. Dat was dus vlak voor de ontvoering van Elize. Er dan zijn er ook beelden van een camera van de gemeente, waarop Elizes oma te zien is vlak na de ontvoering.’

‘Maar beide reeksen van beelden zijn niet gemaakt op de plaats delict zelf?’

‘Wil je me gewoon mijn verhaal laten doen?’ vroeg Nathan zuur. ‘Ik vertel het toch duidelijk, of niet?’

Marjolein hield haar handen op.

‘Er zit niet zoveel tijd tussen die twee reeksen van beeldfragmenten. En we hebben ook de oproep van Elizes oma naar de hulpdiensten.’

‘En?’

‘Imran wist slim te analyseren en te concluderen dat Elize waarschijnlijk exact bij zonsondergang ontvoerd werd.’

Marjolein keek ongelovig op. 'Eh, dat lijkt me toeval.'

'Dat is het niet.'

'Jawel, hè. Daarbij, zonsondergang duurt meer dan een uur!'

'Toch niet.' Nathan hield zijn smartphone op. 'Volgens meteorologische apps is er exact één moment van zonsondergang. Tot op de minuut!'

'Dan nog, zonsondergang...' Marjolein lachte. 'Jullie zoeken het veel te ver.'

'Dat zou je denken. Maar kijk eens in het dossier wat er twee dagen later gebeurde. Nico Bosquet vond zijn nichtje Elize terug bij het rangeerstation achter zijn huis. En ook van die oproep naar de hulpdiensten hebben we het tijdstip.'

'Laat me raden... exact bij zonsondergang? Tot op de minuut?'

'Wauw. Je leert supersnel bij, Marjolein. Ik zou nog beginnen denken dat je een betrouwbare collega bent!'

Ze beet op haar tanden en staarde hem kwaad aan. Het had nu geen zin om hem op zijn gedrag aan te spreken en hun sluimerende conflict tot een hoogtepunt te drijven. Hij zou toch niet voor rede vatbaar zijn.

'Bon, twee keer zonsondergang. Goed.' Marjolein haalde haar schouders op. 'Hoe moet dat ons verder helpen?' Ze huiverde toen ze het beeld van het zwaargewonde meisje voor zich zag. 'Elize is en blijft ernstig verminkt. We kunnen de klok niet terugdraaien.'

'Ben je de boodschap van de Wolf al vergeten, op de achterkant van dat blanco fotopapier dat Elize bij zich had?'

'Nee, uiteraard niet. *Tot over twee dagen, voor het vervolg van het feest.*'

'En dat vervolg...'

'... is vanavond. Twee dagen later.'

'Nee, Marjolein. Niet scherp genoeg. Vanavond, bij val-

avond, dan is het exact twee dagen later.’ Hij wees naar de laagstaande zon. ‘Ik zou die gele bol dus maar wat scherper in de gaten houden als ik jou was.’

Even hield ze haar adem in, maar dan schudde ze haar hoofd. ‘Nee... Nee, ik geloof het niet.’

‘Jawel.’

‘Jij denkt dat de Wolf exact bij zonsondergang zal toeslaan?’

‘Misschien. Waarschijnlijk. De kans is heel groot.’

‘Het is bullshit.’

‘Zeg dat tegen Imran. Het is superslim gezien.’

‘Je kunt een ontvoering niet tot op de minuut timen!’

‘Waarom niet?’ Hij sloeg kwaad op het dossier. ‘Je ziet toch ook met wat voor misselijkmakend monster we te maken hebben? Hoe zot in je kop moet je zijn om een meisje van zes zo gruwelijk te verwonden?’

‘Je hoeft me daar niet van te overtuigen.’ Ze rilde over haar hele lichaam. ‘Het is verschrikkelijk.’

‘Wel, die zot denkt dat hij zich alles kan permitteren, dat zijn verhaal perfect zal kloppen. Dus houd het maar in de gaten. Zonsondergang. En ergens wordt er een kind gegrepen.’

‘Félix.’ Marjolein aarzelde. ‘Of een ander kind? Ergens anders in het land?’

‘Laten we hopen dat hij zo stom is naar hier te komen. Dan zullen we hem wel grijpen.’ Nathan liep door.

Marjolein hield hem tegen bij de arm. ‘Zeg, eh... Hoe komt het eigenlijk dat ik dit allemaal nog niet wist? Wanneer heeft Imran dat van die camerabeelden en zijn theorie gezegd en...?’

‘Terwijl jij gezellig onder de douche onze tijd stond te verdoen.’ Nathan boog naar haar toe en rook aan haar haar. ‘Ben jij het type dat van die dure zeep gebruikt “voor de gevoelige huid”?’

Marjolein gaf hem een boks tegen zijn schouder, waardoor hij achteruit moest. ‘Fuck off, Nathan!’

‘Hé! Mij allemaal goed, hoor! Met je bloemenzeepjes’, zei hij bits. ‘Ik zou niet willen dat je uitslag krijgt. Of een ontsteking aan je neuspiercing. Nu ja, als ik zie hoelang je in die badkamer zat, zou het mij niet verbazen als...’

‘Kappen, Durnez! En vertel verder!’ Ze kneep haar vingers tot vuisten om haar kwaadheid te kanaliseren. ‘Is er nog iets gezegd toen ik weg was dat ik moet weten?’

Hij grijnsde, schudde zijn hoofd laatdunkend en liep van haar weg.

‘Serieus, vent! Ga je zo fucking ambetant blijven doen omdat ik een fucking douche nam?!’

‘Nee. Omdat je een amateur bent, De Vriese.’ Hij zocht zijn portefeuille met dienstkaart en controleerde zijn handwapen. ‘Geef dat toch gewoon toe!’

In een reflex vloog Marjolein naar Nathan toe en rukte de portefeuille uit zijn hand, waardoor het dossier op de straat kwakte.

Stomverbaasd keek hij haar aan. ‘*Hey, tu te fous de moi, là?!*’

‘Wie is er nu de amateur?’ vroeg Marjolein, terwijl ze naar de kade liep. Ze liet naast zijn portefeuille ook zijn autosleutels zien, die ze in een handige beweging uit zijn jaszak had getrokken. ‘Als deze samen met je dienstkaart op de bodem van de Maas liggen, dan raak je niet eens voorbij de politie-beveiliging van de lokale. En al zeker niet terug in Charleroi! En denk maar niet dat ik je back-up zal zijn!’

In een reflex legde Nathan zijn hand op de holster onder zijn jasje. Hij kon zijn wapen zomaar trekken en op haar richten. Hij zag de woede in haar ogen, maar ook hij was kwaad.

Zijn vingers gleden over het koele metaal. De trekker kriebelde onder zijn vingertoppen. Steeds verder dreef hij af van de realiteit en kwamen zijn meest duistere gedachten naar boven.

Groot was de drang om te schieten, terwijl hij haar strak in de ogen bleef kijken en toch dwars door haar heen staarde.

Misschien moest hij er korte metten mee maken. Dan was hij eindelijk van dat knagende gevoel verlost...

... het gevoel dat hij tegenover zijn vermoorde vader tekortschoot.

Marjolein was een beetje in elkaar gekrompen toen ze zich had proberen te herpakken en Nathan wat beter had bekeken. Ze had aan zijn ogen gezien dat hij met zijn gedachten ver weg was.

‘Nathan? Heb jij je hand bij je wapen?’ vroeg ze. ‘Wat ga je doen? Me neerschieten?’

Nathan leek wakker te worden uit de roes die hem gegijzeld hield. Met een paar schokken zoog hij lucht naar binnen.

Ook Marjolein had moeite om adem te halen. ‘Meen je dat serieus? Wilde jij echt... Wilde je mij...’ Ze vloekte. ‘Ben je compleet gek geworden?’ Ze strekte haar hand weer uit, zodat zijn spullen boven de Maas bungelden. ‘Misschien moet ik deze rotzooi toch gewoon dumpen dan!’

‘De Vriese! *Putain!* Hoe oud ben jij, godverdomme? Dertien of zo?! Aan die gladde puberkop van je te zien niet ouder dan veertien.’

‘Denk je dat, ouwe?!’ beet ze hem toe. Ze zag dat het hem raakte. ‘Doe nu toch eens eindelijk normaal tegen mij! Komaan, zeg!’

‘Wat?’

‘Of heeft het nog altijd met die vorige zaak te maken? Van in Gent? Dat ik je niet verteld heb van die foto van papa?’

Even stond hij verstomd. ‘Hou op, Marjolein.’

‘Zeg het dan!? Zeg het dan wat je al zo lang wilt zeggen! Haat je mij? Moet je mij niet omdat ik de dochter van een moordenaar ben?’

‘De Vriese!’

‘Het is niet eens bewezen dat mijn vader slecht was!’

‘Hou er verdomme over op!’

‘Luister goed.’ Ze deed een paar stappen dichterbij hem toe. ‘Ik heb misschien gezwegen over wat ik wist. Over papa.’ Ze legde haar hand op haar hart. ‘Maar jij hebt ook gezwegen! Jij hebt ook gelogen over wat jij allemaal wist! En daarbij, jij wist toch ook hoe zwaar dit voor mij moest zijn?’

‘Zwaar voor jou?!’

‘Ja!’

‘Het is wel jouw godverdomse klotevader die mijn vader van kant heeft gemaakt!’

Marjolein viel stil. Ze keek Nathan met grote ogen aan. ‘Nee. Wat je zegt... dat is niet eens zeker.’

‘Die foto’s liegen niet!’ Hij hapte naar adem. ‘Jouw vader werd gefotografeerd terwijl hij bij een criminele topbende stond!’

‘Die foto’s van die criminele bende zeggen juist niks!’ Ze duwde kwaad zijn spullen weer in zijn handen. ‘Mijn vader is geen corrupte flik! Niet tot we honderd procent zeker weten dat hij een crimineel was!’

Nathan schudde zijn hoofd en wilde Marjolein niet meer aankijken.

‘Kunnen we op zijn minst nog heel even samenwerken?’ vroeg ze. ‘Er is een klootzak die een kind gaat ontvoeren!’ Haar stem sloeg over. ‘Doe nu eens even normaal!’

‘Ik kan niet samenwerken met de dochter van een moordenaar... de moordenaar van mijn vader.’

‘Mijn vader is geen moordenaar!’

Nathan hield zijn hand op. ‘De “vermoedelijke moordenaar” van mijn vader. Zo beter?!’

‘Zet je eroverheen en werk mee.’ Ze had tranen in haar ogen. ‘En maak je maar geen zorgen over later. Na deze zaak zul je me nooit meer zien. Ik vraag een overplaatsing. Of ik ga wat anders doen. Wat kan het mij nog schelen?’ Ze voelde

haar lippen trillen, terwijl ze hilde. 'Hoe denk je dat ik me zou voelen als mijn vader werkelijk een smerlap zou zijn? Een verkrachter? Een moordenaar?'

Hij keek haar alleen maar aan. De stilte was amper te verdragen.

Ze sloot haar ogen. Heel even dacht ze aan de tijd van vroeger. Altijd was haar vader een lieve, warme man geweest, voor haar en hun gezin. Haar vader was haar grote voorbeeld. Een toprechercheur. Een onverzettelijke werker. Iemand die altijd voor rechtvaardigheid ging.

En nu stond alles op de helling.

Nathan moest haar verdriet voelen, want hij werd zachter. 'Marjolein', zei hij voorzichtig. 'Ik wil gewoon...'

'Nee, laat het', beet ze hem toe en ze veegde haar wangen droog. 'Wat moet ik nog weten over deze zaak?'

'Je hebt gelijk dat ik... Ik mag niet gewoon zeggen dat...'
Hij probeerde toch een opening tot een gesprek te vinden. 'Ik, eh...' Maar ze was over de rooie nu.

'Nathan! Wat moet ik nog weten over deze zaak?! Nu!'

Hij zuchtte en focuste op de orde van de dag. 'Saelens heeft uitgelegd waarom we deze zaak voorzichtig moeten onderzoeken... toen jij onder de douche stond.'

Marjolein keek verwonderd op. 'Echt?'

'Ja.'

'Waarom zegt hij dat niet tegen mij? Of als ik erbij ben?'

'Omdat hij niet wilde dat we tijd verloren. En... ik kon jou ook brieven.'

'Waarom doe jij dat dan niet?! Jij zegt dit nu pas?' Ze liep langs hem heen. 'Ik heb het zo hard gehad. Fucking rotteam!'

'Marjolein... Luister.' Hij duwde haar bij haar schouder terug. 'Er is een goeie reden waarom alleen wij vier van deze opdracht op de hoogte zijn.'

'Je klinkt niet bepaald gerust.'

‘Dat ben ik ook niet.’

‘Wat speelt er dan? Wat heeft Saelens gezegd? Is het een vuile zaak?’ vroeg Marjolein. ‘Komen we in de shit?’

‘Ik denk het wel.’

‘Kom op, vertel dan!’ Ze knikte naar het dossier. ‘Bij welke stukken heb ik eroverheen gelezen?’

‘Nee. Je begrijpt het niet.’ Hij keek haar bezorgd aan. ‘Wat ik je nu ga zeggen, staat in geen enkel dossier.’

Nathan liep voor Marjolein richting de Rue Suzanne Clercx. Hij nam zijn smartphone en keek richting de combi's die voor het huisje van de familie Bosquet stonden. De elektriciteitspylonen en het rangeerstation gaven de Luikse omgeving een mistroostige aanblik. De industriële gedrochten stonden in fel contrast met de woekerende, wilde natuur aan de linkerzijde van het slecht onderhouden huisje.

'Die familie Bosquet, dat zijn geen gewone marginale criminelen', zei Nathan. 'Vooral die broertjes William en Nico kunnen er wat van.'

'Dat zijn de vaders van...'

'... Elize en Félix', antwoordde Nathan.

'Wiske & Suske.' Ze schudde haar hoofd. 'Ik bedoel... Suske en Wiske, natuurlijk.'

'Eh, zoiets. Ze werden al langer in de gaten gehouden voor kleine criminele feiten. Diefstal van auto's. Inbraken. Geweldpleging. Ze zouden hier in de buurt als knokploeg al vaker serieus hebben uitgehaald naar rivaliserende families. En de twee broers en hun neven zijn ook supporters in de harde kern van de Ultras Inferno, van voetbalclub Standard de Liège.'

'William en Nico Bosquet hebben dus ook al wel eens een supporter van Club Brugge de schedel ingeslagen?'

'Ze haten vooral Anderlecht.' Hij keek Marjolein even aan. 'En Genk... dat weet ik zo niet. Ik zou je accent toch maar verbergen.'

'Eh...'

'Ik denk dat je niet wilt weten hoe hard het eraan toegaat

tussen die hooligans. Maar dat is allemaal nog klein bier.' Hij toonde het scherm van zijn smartphone. 'Bij een vriend van Imran, die bij de lokale werkt, doken de broertjes Bosquet op in een dossier rond smokkel. De lokale was anoniem getipt dat producten illegaal het land uit zouden worden gevoerd.'

'Producten zoals?'

'In dit geval, in een dossier van een drietal maanden geleden, ging het om afgekeurd gereedschap. In plaats van de producten te laten vernietigen werden ze uit een opslagplaats in Stokkel weggehaald. Gestolen, maar vermoedelijk het land uit gevoerd. Geen idee naar waar ze werden verscheept.'

'Stokkel? Is er een link met...?'

'Jawel. De familie Bosquet heeft familie daar. Een van de neven van William en Nico baat er een verkommerd bedrijventerreintje uit, waar die spullen dus verdwenen zijn. Hij deed, na die diefstal van dat gereedschap, alsof hij zelf gedupeerd was. Hij moest dat afgekeurde gereedschap vernietigen, maar dat is nooit gebeurd. We denken dat hij de diefstal in scène zette en zelf met de toestellen aan de haal ging... samen met de twee broertjes Bosquet.'

'Heeft dit allemaal dan te maken met de ontvoering van Elize, denk je? Is er iemand kwaad geworden op hen? Een kompaan? Of iemand die er op de een of andere manier bij betrokken is? Het gaat toch maar om gereedschap?'

'Geen idee. Het belangrijkste is dat die agent, die vriend van Imran, tijdens een veel recentere observatie deze foto's maakte van de broertjes, op dat verlaten industrieterreintje in Stokkel. Het gebeurde een goeie drie weken geleden. Hij is met die foto's naar Imran gegaan, omdat hij bang was om wat hij te weten was gekomen én voor de gevolgen daarvan. En Imran is dan op zijn beurt naar Saelens gegaan.'

'Wat is er precies aan de hand?'